

ಬೆಳ್ಳೆಗಳಿಗೆ ಕುಂದಾಪುರದ ಆ ಸಮುದ್ರದ ದಂಡೆಗೆ ಹೋದಾಗ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ಅಂಬಿಗನನ್ನೂ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೂರ್ಯನೂ ಉದಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಪಶ್ಚಿಮಘಟ್ಟದ ಕಾಡಿನಿಂದ ತಣ್ಣಗೆ ಹರಿದು ಬರುವ ಪಂಚಗಂಗಾವಳಿ ನದಿ ಸಾಗರಕೂಡುವ ಸಂಗಮ ಜಾಗೆಯಿದು. ಮುಂದೆ ದೂರದಲ್ಲಿ ಭೋರ್ಗರೆವ ಗಂಗೊಳ್ಳಿ ಬೀಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರು ನಿಂತ ನೀರ ಮೇಲೆ ನಾವಿಕರು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೋದ ನಾಡದೋಣಿಗಳು ತಣ್ಣಗೆ ತೂಕಡಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಮೀನಿನ ಕಡು ವಾಸನೆ ಅಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಪಿಸಿತ್ತು. ನನ್ನ ಜತೆಗಿದ್ದ ಗೆಳೆಯ ಶ್ರೀಕಾಂತ್‌ಗೆ ಈ ಬಗೆಯ ಫೋಟೋಗ್ರಫಿಯೇ ಮೊದಲ ಅನುಭವ. ಸಾಗರದ ಮೇಲೆ ತೆರಳಿ ಚಿತ್ರ ಹೆಕ್ಕುವ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಕಾತರರಾಗಿದ್ದರು.

ನಾವಿದ್ದ ಕಡೆ ಜನರ ಓಡಾಟವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಕಪ್ಪೆಚಿಪ್ಪು ಕೊಳ್ಳುವ ಜನ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿ ನಿಂತಿದ್ದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೆ. ಈ ಸಲ ಅವರ ಸುಳಿವೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಶಾಂತವಾಗಿದ್ದ ಕಡಲನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕೂತೆವು. 'ನಾರಾಯಣ ಕರ್ವಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಬರೋದೇ ಕೊಂಚ ಲೇಟು. ಪಾಪ ಆತನ ಮನೆಯೂ ಈ ಹರಡಿದ ನೀರ ತುದಿಯ ಆಚೆಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಂದ ದೋಣಿಯನ್ನು ಉದ್ದ ಗಳುವಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು. ಆದರೆ ಏನೇ ಹೇಳಿ. ಅವನೊಬ್ಬ ಪಕ್ಷಿ ತಜ್ಞ. ಕಡಲ ಪಕ್ಷಿಗಳ ವರ್ತನೆ ಬಗ್ಗೆ ಆತನ ಜ್ಞಾನ ದೊಡ್ಡದು.

'ನೋಡಿ, ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ದೋಣಿಗಳನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಹೋದ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಇವನೊಬ್ಬ ಮಾತ್ರ ಫೋಟೋಗ್ರಫಿ ನಡೆಸುವ ನಮ್ಮಂಥ ತಿಕ್ಕಲರ ಜೊತೆ ಪಳಗಿ ಹದವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ನೀರ ಮೇಲೆ ದೋಣಿ ಎಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕು, ಪಟ ತೆಗೆಯುವವರಿಗೆ ಬೆಳಕು ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನ, ಯಾವ ಹಕ್ಕಿ ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹಾರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮಾಹಿತಿ ಪಕ್ಕಾ ಇದೆ' ಎಂದು ನಾನು ಮಾತಾಡುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆತ ಮೂಡಲದ ಕಡೆಯ ನೀರ ಮೇಲೆ ಮೂಡಿಕೊಂಡ. 'ಅಬ್ಬಾ ಬಂದ ಸರ್' ಎಂದು ಶ್ರೀಕಾಂತ್ ಶಾಲಾ ಮಗುವಿನಂತೆ ಸಂಭ್ರಮಪಟ್ಟರು. ಅವರಿಗೆ

ಕಡಲಿಗಿಳಿಯುವ ಧಾವಂತ.

ಅಸಲಿಗೆ ನಾರಾಯಣ ಕರ್ವಿ ಸಮುದ್ರ ಹೆಚ್ಚುವರಿಯಾಗಿ ಮೈ ಚಾಚಿದ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪೆಚಿಪ್ಪು ತೆಗೆಯುವ ಕಾಯಕ ಮಾಡುವವನು. ಬಿಡುವಾದಾಗ ಫೋಟೋಗ್ರಫಿ ಮಾಡುವ ಜನರಿಗೆ ನೀರಿನ ಸಫಾರಿ ಮಾಡಿಸಬಲ್ಲಾತ. ಇದೀಗ ನಮ್ಮನ್ನಾತ ಕರೆದೊಯ್ಯುವ ಜಾಗವೂ ಕೂಡ ಮುಖ್ಯ ಕಡಲಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭೋರ್ಗರವ ಕಡಲ ಮಡಿಲಿನ ತೀರಾ ಸಮೀಪ. ಹೆಚ್ಚು ಅಲೆಗಳಿಲ್ಲದ, ನದಿಯ ನೀರು ಸಾಗರದೊಡಲ ಸೇರುವ ಸಂಗಮ

ಸ್ಥಳವದು.

ಇಣುಕಿ ನೋಡಿದರೆ ಸ್ಪುಟವಾದ ನೆಲವೂ ಕಾಣುವುದು. ಆದರೆ ಅದರ ಸಹವಾಸ ಮಾತ್ರ ಕೆಟ್ಟದು. ಏಕೆಂದರೆ ಆಳದಲ್ಲಿ ಹೊಳೆವ ಹಳದಿ ಕಿಟ್ಟದಂತೆ ಕಾಣುವ ಕಲ್ಲುಗಳು ಬ್ಲೇಡಿನಷ್ಟು ಚೂಪಾದವು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಟ್ಟವನ ಕಥೆ ಮುಗಿದಂತೆ. ಚಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಲನ್ನು ಕಲ್ಲಂಗಡಿಯಂತೆ ಕೊಯ್ದು ಬಿಸಾಕುವಷ್ಟು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರುವ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಶಿಲೆಗಳಿವು. 'ಇವುಗಳ ಕಿರಿಕಿರಿ

ಮೌನ ತಬ್ಬಿತು ನೆಲವ ಜುಮ್ಮನೆ
ಪುಳಕಗೊಂಡಿತು ಧಾರಿಣಿ
ನೋಡಿ ನಾಚಿತು ಬಾನು ಸೇರಿತು
—ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಅಡಿಗ

